

90

เรื่องราวที่เริ่มต้น อย่างเจียบสด

เวลาเช้า ห้านาฬิกา ห้าสิบเอ็ดนาที

รัตติกาลกำลังผ่านพ้น ม่านมิดที่ครอบคลุมท้องฟ้ามาตลอดคืน
ถูกลำแสงอรุณแทรกผ่าน แดงแต้มท้องฟ้าให้เริ่มสว่างไสว เป็นเหมือน
สัญญาณที่ปลุกสรรพชีวิตที่หลับใหลให้ฟื้นคืนสู่วงจรการดำเนินชีวิต

บริเวณใจกลางเมือง ถนนมีรถเพิ่มมากขึ้นเมื่อเข้าสู่ช่วงเวลา
เร่งด่วน ผู้คนหลากหลายวัยและอาชีพทยอยออกมาจากที่พักอาศัย
สัญจรไปมาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ บนบาทวิถี แต่ละคนล้วนมีจุดหมายเพื่อ
ไปปฏิบัติภารกิจในชีวิตประจำวัน

ชายคนหนึ่งซึ่งเดินปะปนอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่เร่งรีบก็มีจุดหมาย
เช่นกัน เขาเป็นชายรูปร่างสูง สวมแว่นตาและเสื้อยืดสีขาวผูกไท สวม
กางเกงสแล็คสีด้ากำบรองเท้าหนัง มองจากภายนอกเหมือนพนักงาน

บริษัทธรรมดาๆ เขาเดินผ่านคนมากมาย ทั้งนักเรียน พนักงานบริษัท นักธุรกิจ คนชรา ซึ่งทุกคนมีจุดมุ่งหมายและความหวังในการดำเนินชีวิต

คนเหล่านั้นไม่รู้เลยว่าชายท่าทางธรรมดาที่กำลังเดินปะปนอยู่กับพวกเขา จะใช้เจตนาหมิ่นพิศความหวังหรือแม้กระทั่งชีวิตของพวกเขา

ชายคนนั้นเดินตรงไปยังทางเข้าสถานีรถไฟใต้ดิน ก็มองเห็นนาฬิกาข้อมือ เข็มที่ชี้บนหน้าปัดบอกเวลาว่าอีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลาทำการของรถไฟใต้ดินเที่ยวแรก

ในที่สุดก็ถึงเวลาที่สถานีเปิดทำการ ชายคนนั้นก้าวเข้าสู่ทางเข้าเดินผ่านเครื่องตรวจโลหะซึ่งเป็นระบบรักษาความปลอดภัยของสถานีมาได้โดยไม่มีอะไรผิดปกติ แล้วเดินลงสู่ชั้นล่างเพื่อมุ่งหน้าไปยังชานชาลา เขาซื้อตั๋วโดยสารที่เครื่องซื้ออัตโนมัติ เดินผ่านเครื่องตรวจตั๋ว ไปรอรถไฟที่ชานชาลาปะปนกับฝูงชน

ขณะที่เขารอรถไฟอยู่ คนที่ต้องการโดยสารรถไฟฟ้างก็เริ่มหนาตามากขึ้น ชายคนนั้นจึงแสร้งยิ้ม...ยังมีคนมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งสนองเจตนาหมิ่นพิศของเขาได้มากขึ้นเท่านั้น

ในที่สุดรถไฟฟ้างก็มาถึงและจอดเทียบชานชาลา เมื่อประตูรถไฟฟ้างเปิดออก ฝูงคนก็กระโดดเข้าไปสู่ห้องโดยสารด้านใน เขาเข้าสู่ห้องโดยสารด้วยเช่นกัน คนจำนวนมากในห้องโดยสารเบียดเสียดกันจนขยับตัวได้ไม่สะดวก แต่ไม่ใช่ปัญหาสำหรับชายคนนั้น

เขาล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกง สิ่งที่ยึดติดมือออกมาคือกล่องพลาสติกสีดำผิวเรียบขนาดพอๆ กับซองบุหรี่ หลังจากกวาดตามองอยู่ชั่วครู่เพื่อหาเป้าหมาย ในที่สุดเขาก็โยนกล่องสีดำนั้นลงบนพื้น

ห้องโดยสาร

ความแออัดภายในห้องโดยสารรถไฟฟ้าในช่วงโมงเร่งด่วน ทำให้ไม่มีใครสังเกตเห็นสิ่งที่หล่นลงพื้น

ไม่กี่นาทีต่อมา รถไฟฟ้าก็จอดที่สถานีถัดไป เมื่อประตูเปิดออก ผู้โดยสารบางส่วนที่ถึงจุดหมายก็ก้าวกันออกมา ผู้ชายคนนี้ก็เช่นกัน ที่เขาออกมาไม่ใช่เพราะถึงจุดหมาย แต่เพราะบรรลุน้ำหมายแล้ว เขายังไม่เดินออกจากชานชาลาและยืนรออะไรบางอย่าง

เมื่อผู้โดยสารคนสุดท้ายผ่านเข้าไปในห้องโดยสาร ประตูรถไฟฟ้าก็ปิดลง และเริ่มเคลื่อนขบวนมุ่งหน้าไปต่อ

รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่มุมปากของชายคนนั้น เขาหยิบบริโมตขนาดเล็กออกมาจากกระเป๋ากางเกงและกดปุ่ม เกิดเสียงสัญญาณสั้นๆ คลื่นความถี่ถูกส่งไปยังกล่องที่เขาทิ้งไว้บนขบวนรถไฟฟ้าซึ่งเพิ่งเคลื่อนออกไป

วินาทีนั้น ในขบวนรถไฟฟ้าใต้ดินที่เต็มไปด้วยผู้คนเบียดเสียดกัน มีหลายคนได้ยินเสียงคล้ายกับเสียงถุงพลาสติกที่ถูกเป่าลมจนพอง ถูกเจาะแตก ทำให้เกิดความสงสัย แต่หลังจากนั้นความสงสัยก็คลายลง เพราะไม่รู้ที่มาของเสียง

ณ วินาทีนั้น ไม่มีใครจินตนาการว่า วิกฤติเลวร้ายกำลังเริ่มก่อตัวขึ้นในขบวนรถไฟฟ้าอย่างเงียบๆ!

ลึกลงไปได้ดิน ผ่านกลไกสลับซับซ้อนขององค์กรเข้าสู่ห้องประชุมซึ่งมีความปลอดภัยระดับสูง เอเจนต์ทั้งเก้า นั่งอยู่รอบโต๊ะกลม สีหน้าเคร่งเครียด พวกเขาทั้งหมดมีความเห็นตรงกันว่าควรจะเป็นญาติ

ให้มีการเปิดประชุมเร่งด่วนหลังจากหมายเลขเก้ากลับจากปฏิบัติภารกิจ เพื่อกำหนดแนวทางในการรับมือกับเหตุการณ์วิกฤติที่กำลังจ่อประชิดเข้ามา

การประชุมครั้งนี้เกิดขึ้นหลังจากหมายเลขเก้ากลับมาถึงองค์กรได้ไม่ถึงสามสิบนาที แต่คราวนี้ภายในห้องประชุมไม่ได้มีเพียงเอเยนต์ระดับหมายเลขทั้งเก้า บริเวณมุมห้อง ชายคนหนึ่งที่กำลังยืนพิงผนังโล่ง เรียบด้วยสีหน้าเฉยชา บรรยายกาศชวนอึดอัดครอบคลุมไปทั่วห้อง

ในที่สุดชายคนเดียวที่ยืนอยู่ในห้องก็ตัดสินใจทำลายความเงียบขึ้น

“ถ้ามีอะไรจะพูด ก็พูดออกมาตามตรงก็ได้ ไม่ต้องมองด้วยหางตาเหมือนเห็นผมเป็นตัวประหลาดแบบนั้น”

หมายเลขศูนย์เอ่ยขึ้น พลางกวาดตามองไปยังเอเยนต์ทั้งเก้าที่นั่งอยู่รอบโต๊ะ ถึงแม้ไม่มีคำพูดใดๆ เอ่ยออกมา แต่เขาก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกไม่เป็นมิตรจากเอเยนต์ระดับหมายเลขหลายคนที่กำลังพุ่งมายังตนเอง เพราะไม่ใช่ทุกคนที่เห็นชอบให้เลือกวิธีพาตัวหมายเลขศูนย์ออกมา แต่จำใจต้องยอมรับเพราะมองไม่เห็นทางเลือกอื่นที่ดีกว่า

“อ้อ รู้ด้วยเหรอว่าตัวคุณเองนะประหลาด นอกจากประหลาดแล้วยัง...”

หมายเลขห้าเปิดฉากได้กลับประโยคประชดประชันของหมายเลขศูนย์ แต่แล้วก็ต้องระงับคำพูดเพราะหมายเลขหนึ่งส่งสายตาเป็นเชิงห้ามพลางส่ายหน้าซ้ำๆ เขาจึงเบะปาก ดีสีหน้าไม่พอใจ

ขณะที่ทุกคนยังนั่งอยู่ หมายเลขหนึ่งก็ลุกขึ้นยืน เขาหันไปสบตา กับหมายเลขศูนย์ที่ยืนพิงผนังก่อนจะเอ่ยปาก ซึ่งเป็นประโยคแรกที่เขา

พูดกับหมายเลขศูนย์ตั้งแต่หมายเลขเก้าพากลับเข้ามาในองค์กร

“ดีใจที่คุณกลับมา”

หมายเลขหนึ่งเอ่ยพลางสบตาหมายเลขศูนย์ อีกฝ่ายเลิกคิ้ว
ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มนิดๆ

“ถ้าไม่มีผลประโยชน์ต่อกัน ผมก็คงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้ใช่ไหม?”

“ก็ใช่”

หมายเลขหนึ่งตอบชัดเจน

“หิ ไม่เจอกันนาน คุณก็ยังดีดขาดเหมือนเดิมนะครับ เอาเถอะ
เพราะยังไงพวกเรามันก็ผูกกันด้วยผลประโยชน์อยู่แล้ว”

หมายเลขศูนย์เอ่ยพลางยิ้มเย้ย

“อย่าใช้คำพูดเหมารวมแบบนี้ดีกว่า เพราะถ้าพวกเรายึดผลประโยชน์เป็นที่ตั้งจริง คงไปไม่รอดเหมือนคุณแน่ๆ”

หมายเลขสามจ้องไปยังหมายเลขศูนย์ พลางยิ้มอย่างดูแคลน

“ก็จริงอย่างที่คุณพูด ไม่อย่างนั้นผมจะมีสภาพแบบนี้หรือ?”

หมายเลขศูนย์ถอนหายใจพลางส่ายหน้า ยิ้มเยาะตนเองที่ใน
อดีตตัดสินใจผิดพลาด

“อย่ามาเสียเวลาดีเฝ้าปากกันดีกว่า เรื่องที่พวกเราเห็นชอบตรงกัน
ว่าควรจะทำก็ทำสำเร็จแล้ว เรื่องที่ต้องคิดหลังจากนี้ก็คือ พวกเราจะ
รับมือฝ่ายตรงข้ามยังไง ในเมื่อพวกมันก็ได้สิ่งที่ต้องการไปแล้ว”

หมายเลขแปดแทรกขึ้น เขาเหลือบมองหมายเลขเก้าซึ่งนั่งอยู่
ด้านข้างด้วยความกังวล เพราะตั้งแต่เข้ามาในห้องประชุม หมายเลขเก้า
ก็นิ่งหลับตานิ่ง เหมือนอยู่ในห้วงความคิดของตนเอง เขากลัวว่าปัญหา
หนักหนาจะทำให้ในตอนนี้อยู่ในห้วงความคิดของหมายเลขเก้ามีดমনจน

แทบมองไม่เห็นทางออก หมายเลขแปดรู้ดีว่าด้วยลักษณะนิสัยเสียขริ้มของหมายเลขเก้า เขาจะไม่เอ่ยปากพูดหรือแสดงอาการวิตกแตกตื่น

ใบหน้าของหมายเลขเก้าเรียบเฉยเยือกเย็น แม้ว่าในสมองจะเต็มไปด้วยปัญหา ซึ่งหมายเลขแปดกลัวว่าหากปัญหาร้ายแรงที่หมายเลขเก้าครุ่นคิดอยู่ระเบิดออกมาก่อนที่จะหาทางแก้ได้ เพื่อนของเขาคงแยแสเพราะเขาสังเกตเห็นว่า แม้หมายเลขเก้าจะหลับตาและมีสีหน้านิ่งสงบแต่เส้นเลือดบนขมับกลับเต้นตุบๆ ตลอดเวลา

“แต่ยังงี้ก็ตาม ตอนนี้เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือการพาตัวพันธรัตน์กลับมา เพราะสำหรับพวกมันแล้ว เขาก็คือหัวใจสำคัญในการดำเนินแผนการ และนั่นก็คือเหตุผลที่คุณยืนอยู่ตรงนี้”

หมายเลขแปดพูดต่อ เพราะกลัวว่าเอเยนต์ระดับหมายเลขอีกหลายคนในห้องจะใช้อคติส่วนตัวมาหาเหตุต่อปากต่อคำกับหมายเลขศูนย์อีก

“พันธรัตน์... ไซลิ เด็กชายคนนั้นชื่อพันธรัตน์ แต่ผมอยากจะบอกพวกคุณว่า ในเมื่อพวกมันได้ตัวเขาไปแล้ว ตอนนี้ระบบความคิดของเขาคงไม่เหมือนเดิมแน่ เรื่องนี้หมายเลขเก้าก็น่าจะรู้”

หมายเลขศูนย์บอก แล้วมองไปยังหมายเลขเก้าที่หลับตานิ่ง

“ไม่ใช่แค่หมายเลขเก้าหรอก พวกเราทุกคนในที่นี้ก็รู้ เพราะสมองของพันธรัตน์ไม่เหมือนคนทั่วไป เขาถูกสร้างขึ้นมาให้พิเศษกว่า และพวกมันก็คิดที่จะใช้ประโยชน์จากสมองของเขา และควบคุมเขาโดยสมบูรณ์ ขณะที่ทุกอย่างกำลังจะสำเร็จ หมายเลขเก้าก็ทำลายแผนการของพวกมัน แต่ในเมื่อมันต้องการตัวเขากลับไป ก็แสดงว่าพวกมันต้องหาวิธีควบคุมสมองของเขาได้แน่ๆ จากการวิเคราะห์ของผม คิดว่า

พวกมันคงทำได้ไม่เต็มที่ แต่เหนือสิ่งอื่นใด พวกเราไม่ต้องการแค่ใช้ประโยชน์จากความเป็นอัจฉริยะของเธอ พันธรัตน์มีค่าสำหรับพวกเรา มากกว่านั้น”

หมายเลขแปดกล่าว

“ตัดเรื่องการไ้มาตรการขั้นสุดท้ายที่ร้ายแรงที่สุดหากเรื่องทุกอย่างไม่ดำเนินไปอย่างที่คิดได้เลย พวกเราไม่เคยคิดจะกำจัดเขายังไงก็ต้องพาตัวเขากลับมาไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม”

หมายเลขสามเอ่ยขึ้นบ้าง

หมายเลขศูนย์กลอกตาครุ่นคิด แล้วรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้น เขาถอนหายใจหนักหน่วงก่อนจะเอ่ยปาก

“ผมไม่เชื่อเรื่องความเห็นอกเห็นใจ หรือความผูกพันฉันมิตรสหายที่คนในเงามีต่ออย่างพวกเรามีให้กัน ในความคิดของผม ทุกอย่างมันจอมปลอม ทุกสิ่งทุกอย่างที่คนในวงการอย่างพวกเรามีให้กันก็แค่มุ่งหวังความสำเร็จหรือผลประโยชน์เป็นหลัก แต่ดูเหมือนที่ผ่านมาผมจะคิดผิด”

หมายเลขศูนย์เอ่ยพลางกวาดตามองเอเยนต์ทั้งเก้าคน

“ในเมื่อพวกคุณช่วยผม ถึงแม้ว่าจะเป็นการช่วยเพื่อหวังผลประโยชน์อย่างที่คนในเงามีต่ากัน แต่ก็แปลกนะที่ตอนนี้ผมรู้สึกเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือ”

เขาบอกพลางยิ้มนิดๆ

“อย่างที่ผมบอกไปแล้ว ผมหวังฟังคุณจริงๆ และขอยืนยันว่าที่ผมช่วยคุณออกมา ผมต้องการให้คุณตอบแทนน้ำใจ ไม่อยากให้คุณคิดว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ถึงขนาดที่คุณต้องทดแทนบุญคุณไม่จบไม่สิ้น”

หมายเลขเก้าซึ่งนั่งหลับตานิ่งมาตลอดเลย เขาลืมตาขึ้นช้าๆ มองไปยังหมายเลขศูนย์

ไม่มีคำพูดใดๆ ผ่านริมฝีปากของหมายเลขศูนย์ออกมา แต่บนริมฝีปากของเขายังคงปรากฏรอยยิ้ม

“ผมรู้ว่าในสายตาของพวกคุณ ผมมันคือตัวอันตรายของทั้งสองฝ่าย เพราะรู้เรื่องโครงสร้างขององค์กรและความลับหลายๆ อย่าง แต่หลายปีที่ผมถูกขังทำให้ระบบหลายๆ อย่างของพวกมันเปลี่ยนไป พวกมันเองก็ไม่เห็นว่าคุณจะใช้ประโยชน์อะไรได้อีก ดังนั้นการที่ผมจะใช้ความสัมพันธ์ในอดีตเพื่อติดต่อกับบุคคลระดับสูงในรัฐบาลเงาเพื่อยื่นผลประโยชน์หรืออุบายให้พวกมันแฉ่กักกันเอง จึงไม่มีทางเป็นไปได้แน่... พวกคุณก็คงได้อ่านรายงานการปฏิบัติการกิจแล้วว่าพวกมันก็ไม่คิดจะเอาผมไว้...”

“แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็จะไม่ทำให้พวกคุณเสียแรงเปล่าที่ลงทุนช่วยผม เพราะมีคนคนหนึ่งรัฐบาลเงาที่จะทำเรื่องที่เราต้องการได้”

ประโยคสุดท้ายทำให้เอเยนต์หลายคนในห้องประชุมเหลียวมองกันอย่างต้องการความเห็นจากอีกฝ่าย ขณะที่แวตตาทุกคนเต็มไปด้วยความข้องใจ หมายเลขศูนย์ก็เอ่ยประโยคที่ชวนสงสัยยิ่งกว่าออกมา

“เท่าที่ผมรู้ข้อมูลคร่าวๆ จากหมายเลขเก้า ไชยาไนต์คือคนที่ลักพาตัวพันธรัตน์ไป และไชยาไนต์นั้นแหละที่จะเป็นคนที่พาตัวพันธรัตน์กลับมาให้พวกเรา”

หมายเลขศูนย์จบประโยคพลางยิ้มเจ้าเล่ห์

“เฮ้ย! คุณโดนขังจนเพี้ยนไปแล้วหรือไง รู้ตัวไหมว่าพูดพล่อยๆ

อะไรออกมา” หมายเลขห้าโผล่ประโศกชวนทะเลาะสวนกลับมาทันที
หมายเลขศูนย์ยังคงยิ้มอย่างมั่นใจ

“คุณรู้ไหมว่าทำไมไฮยาไนต์ถึงมีใบหน้าที่เห็น และทำไมเขาถึงกลายเป็นมือสังหารระดับสูงของพวกมันทุกๆ ที่เมื่อก่อนสนิทสนมกับคนในหน่วยของหมายเลขเก้า หากในตอนนั้นไม่มีเรื่องระเบิดเกิดขึ้นตอนนี้เขาก็ควรจะเป็นคนของฝ่ายพวกคุณด้วยซ้ำ”

ทุกคนในห้องประชุมรู้ทันทีว่าคนในหน่วยของหมายเลขเก้าที่หมายเลขศูนย์พูดถึงก็คือ Mr. Z และเหตุระเบิดครั้งนั้นก็สร้างรอยแผลแห่งความแค้นให้แก่ไฮยาไนต์ และยังทำให้เขาสูญเสียดวงตาไปข้างหนึ่ง

“เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดขึ้นเพราะความผิดพลาดนี้ หรือไม่ใช่? คุณเป็นคนทำยังงั้นสิ หรือ?”

หมายเลขห้าถามยั่วโทสะ

หมายเลขศูนย์มีสีหน้าเคร่งเครียด แวดตาเจ็บปวด

“ใช่ ผมมีส่วนในการวางแผนสังหารในครั้งนั้น”

ประโศกชวนตะลึงจากหมายเลขศูนย์ทำให้เขาตกเป็นเป้าสายตาของทุกคนในห้องประชุม

“ถ้าการระเบิดครั้งนั้นไม่ใช่ความผิดพลาด ย่อมหมายความว่า การระเบิดครั้งนั้นมีคนอื่นแฝงอยู่ แล้วคุณทำไปทำไม ในเมื่อตอนนั้นพวกเราทั้งหมดยังเป็นฝ่ายเดียวกันอยู่”

หมายเลขแปดรีบถามทันที

หมายเลขศูนย์ถอนหายใจหนัก

“เพราะนิโคตินรับรู้ถึงความผิดปกติแล้วนะสิ อย่างที่พวกคุณ

รู้ดีอยู่แล้วว่าโครงสร้างในรัฐบาลเงาไม่ได้เป็นปีกแผ่นอย่างที่คิด คนที่มีความโดดเด่นมากเป็นพิเศษจะถูกจับตามองและเฝ้าระวัง คนที่ด้อยกว่าจะถูกเหยียบย่ำเป็นบันไดให้คนที่เหนือกว่า...

“หมายเลขเก้ามีความสามารถชัดเจนมากเกินไปจึงถูกจับตามองแน่นอนว่าคนที่หมายหัวหมายเลขเก้าก็คือนิโคติน มันคิดมาตลอดว่าหมายเลขเก้าคืออุปสรรคสำคัญในการก้าวขึ้นไปสู่จุดที่สูงกว่าภายในองค์กร มันเองก็รู้ว่าความสามารถในหลายๆ ด้านของตัวมันเองกับหมายเลขเก้าสู้กันแทบจะเทียบเท่ากัน...

“แต่สิ่งที่หมายเลขเก้ามีมากกว่าก็คือผู้ได้บังคับบัญชาที่ติดตามเขานั้นมีความสามารถ คนในหน่วยงานของหมายเลขเก้าในตอนนั้นเป็นกลุ่มคนที่มีฝีมือสูงระดับต้นๆ ขององค์กร และยังมีความเชื่อมั่นในตัวหมายเลขเก้าและพร้อมจะติดตามเขา”

หมายเลขศูนย์พูดมาถึงตอนนี้ หลายคนจึงมองไปยังหมายเลขเก้า

“ในขณะที่เดียวกัน รอบๆ ตัวของนิโคตินเองก็มีคนที่มีความสามารถระดับสูงเช่นกัน แต่คนพวกนั้นอยู่กับมันด้วยผลประโยชน์ และบางส่วนอยู่ด้วยความกลัวในอำนาจของมัน ดังนั้นสิ่งที่นิโคตินต้องการที่สุดก็คือคนที่มีฝีมือซึ่งเชื่อมั่นและศรัทธาในตัวมันจนถึงขั้นยอมตายแทนได้...

“ในวงการที่งานสกปรกเปื้อนเลือด มันจึงต้องการมือสังหารที่เชื่อฟังและทำตามคำสั่งของมันทุกอย่าง คนที่มีทักษะสังหารระยะไกลในระดับสูงที่นิโคตินต้องการตัวก็คือ Mr. Z แต่มันรู้ดีว่า Mr. Z เชื่อมั่นในตัวหมายเลขเก้ามากจนไม่มีอะไรมาชักคลอนได้ ดังนั้นคนที่มันต้องการก็คือคนที่มีทักษะสังหารระยะไกลที่มีฝีมือเทียบเคียง Mr. Z ได้”

“มันถึงต้องการตัวไซยาไนต์ แต่ตอนนั้นความสามารถของเขาไม่โดดเด่นมากเท่าไรนี่”

หมายเลขสี่เอ่ยขึ้น เขารู้จักไซยาไนต์ก่อนที่จะมีสภาพในแบบปัจจุบัน

“ความสามารถอาจทดแทนได้ด้วยวิทยาการเชิงสังหารที่นิโคตินมี แต่ความซื่อสัตย์นั้นใช้วิทยาการหรือเงินซื้อไม่ได้ไกลละ ถึงแม้จะจับมาล้างสมอง แต่ในส่วนตัวของจิตใจก็ยังต่อต้านได้อยู่ดี และถ้าจิตใจต่อต้าน การล้างสมองก็ไม่สมบูรณ์ ไม่รู้ว่าการล้างสมองจะหมดประสิทธิภาพลงเมื่อไหร่ คนที่มีนิสัยหวาดระแวงอย่างนิโคตินไม่ยอมเสี่ยงแน่ สู้หาวิธีให้เชื่อมั่นและศรัทธาในตัวมันอย่างจริงใจยังง่ายกว่า”

หมายเลขแปดอธิบาย เพราะเขาเองมีความรู้เรื่องกลไกการทำงานของสมองอย่างละเอียด

“เรื่องทั้งหมดที่ผมบอกไปก็คือสาเหตุที่จากทะเลงเลียดถูกจัดขึ้น โดยมีตัวผมซึ่งต้องการรับผลประโยชน์จากทั้งฝ่ายคุณและนิโคตินมีส่วนรู้เห็น ตอนนั้นผมรับหน้าที่ควบคุมกำลังอาวุธและยุทธโศปกรณ์ของรัฐบาลเงา ระเบิดและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ผมก็เป็นคนจัดหาทุกอย่าง ในภารกิจครั้งนั้นถูกจัดฉากไว้หมดแล้ว...

“และดูเหมือนเรื่องชั่วๆ จะเข้าขำนิโคติน เพราะตอนนั้นพวกคุณก็กำลังจะแยกตัวออกมาจากรัฐบาลเงาพอดี มันจึงหาเหตุป้ายความผิดซ้ำเข้าไป ว่าเกิดจากฝีมือพวกทรยศ ก็คือหมายเลขเก้าและพวกคุณ”

“ชั่วแบบไร้ที่ติดีนะ” จู่ๆ หมายเลขห้าก็พูดแทรกขึ้นมา พลังเหลือบมองหมายเลขศูนย์

หมายเลขศูนย์รู้ว่าอีกฝ่ายพูดถึงตนเอง แต่เขาก็ทำเป็นเมินเฉย

คำพูดของหมายเลขห้าแล้วพูดต่อ

“แต่คนที่ต้องกลายเป็นแพะรับบาปหนักที่สุดก็คือ Mr. Z ซึ่งอยู่ในภารกิจครั้งนั้นด้วย เพราะไซยาไนต์คิดอยู่แล้วว่า Mr. Z เป็นคนลงเขาไปฆ่า เพราะพวกคุณกำลังจะแยกตัวจากองค์กร รวมถึงหลักฐานเท็จหลายๆ อย่างที่นิโคตินสร้างขึ้น ไซยาไนต์จึงเชื่อสนิทใจ...ตัวผมในตอนนั้นก็ตีสองหน้า เอาความลับจากฝ่ายคุณไปขายให้นิโคติน เพราะตอนนั้นพวกคุณยังไม่ทันระแวงผม...

“ที่ไซยาไนต์รอดมาได้ไม่ใช่เพราะโชคช่วย แต่ถูกกำหนดให้รอดหลังจากนั้นนิโคตินก็แสดงตัวตามบทโดยเป็นผู้ช่วยเหลือไซยาไนต์ บอกว่ามันเป็นคนส่งหน่วยงานของตัวเองไปกู้ชีวิตเขาออกมา และใช้วิทยาการของมันรักษาบาดแผลให้ รวมถึงเพิ่มประสิทธิภาพของร่างกายจนเขากลายเป็นไซยาไนต์ ทำให้ไซยาไนต์สำนึกบุญคุณ ยอมเป็นมือสังหารที่เป็นเหมือนแขนขาให้แก่นิโคติน”

“เป็นการลงทุนที่ชั่วร้ายและคุ้มค่าจริงๆ”

หมายเลขเก้าเอ่ยขึ้นเรียบๆ แต่ดวงตากลับฉายแววอาฆาตรุนแรง เส้นเลือดบนขมับพองตัวกระตุกยิ่งกว่าเดิม หากไม่มีไซยาไนต์ซึ่งมีความสามารถด้านลอบเร้นและสังหารเป้าหมายในระดับสูง พันธรัตน์ก็อาจจะไม่ถูกลักพาตัวไปง่ายแบบนี้

“หมายความว่า คุณคิดจะไปบอกไซยาไนต์เรื่องความชั่วร้ายในอดีตของนิโคติน เพื่อคลี่คลายปมอาฆาตในใจของเขา? คิดว่าเขาจะเชื่อเรื่องที่คุณพูดต่างๆ หรือไง ในเมื่อตอนนี้เขาเองก็ซื่อสัตย์และไม่ระแวงนิโคตินแม้แต่หน่อย”

หมายเลขแปดถาม

“ก็อย่างที่ผมบอกแล้วไง เมื่อก่อนผมไม่เคยเชื่อในมิตรภาพ พวกคุณคิดว่าผมไว้ใจคนอย่างนิโคตินอย่างนั้นหรอ ผมมีทั้งไฟล์ภาพ และเสียงตอนที่นิโคตินกับผมวางแผนจัดฉากสังหารในครั้งนั้นเก็บไว้ในที่ปลอดภัยก่อนที่จะโดนดึงไปนอนเล่นอยู่ในห้องซัง ไม่คิดว่าหลายปีให้หลังผมจะได้ใช้ประโยชน์”

หมายเลขศูนย์บอกก่อนจะส่ายยิ้ม

“เรื่องชั่วๆ นี่รอบคอบเหลือเกินนะ”

หมายเลขห้ายังไม่เลิกใช้ประโยคชวนทะเลาะ

“ขอบคุณที่ชมนะครับ แต่เรื่องชั่วๆ นี่มันก็มีประโยชน์กับพวกคุณไม่ใช่หรือ?”

หมายเลขศูนย์ตอกหน้าอีกฝ่ายกลับ แล้วส่ายยิ้ม

“พอเถอะ พวกเราไม่มีเวลามากนักนะ หมายเลขศูนย์ คุณมั่นใจแค่ไหนว่าจะโน้มน้าวไซยาไนต์ให้เชื่อได้ แล้วคุณรู้หรือว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน?”

หมายเลขหนึ่งรีบห้าม ก่อนที่จะเกิดเหตุบาดหมางขึ้นอีก

“ถ้ามีหลักฐานยืนยัน ผมคิดว่ามีโอกาสมะแ่ที่จะโน้มน้าวเขาได้ เพราะเท่าที่ผมรู้จักไซยาไนต์ เขาไม่ใช่คนกระหายเลือดหรือละโมภ เพียงแต่เหตุการณ์ในอดีตฝากรอยแค้นไว้ในใจเขาลึกจนเกินไป เพราะเขาคิดว่าถูกคนที่ไว้ใจที่สุดอย่าง Mr. Z หักหลังและผลักดันจนรกรก ความรู้สึกคงเหมือนคนทั้งโลกทรยศเขา พอนิโคตินยื่นมือเข้าช่วยเหลือ เขาก็ยอมรับในความดีจอมปลอมที่มันแสร้งทำอย่างหมดหัวใจ และทำตามทุกเรื่องที่มีนบงการ ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเลวร้ายขนาดไหนก็ตาม... ส่วนเรื่องที่อยู่ของเขา ผมคิดว่าไม่ใช่เรื่องยาก เพราะผมเองก็มีข้อมูลเกี่ยวกับไซยาไนต์

มากพอควร”

“หมายเลขศูนย์ ผมฝากความหวังไว้ที่คุณ”

หมายเลขเก้าพูด ความเครียดวิตกกังวลที่สะสมแน่นมาตลอดตั้งแต่เกิด เหตุวิฤติขึ้นลดลง

“ผมก็หวังว่าจะทำสำเร็จ ไม่ใช่เพื่อคุณเท่านั้น แต่เพื่อตัวผมเองด้วย”

นัยน์ตาของหมายเลขศูนย์ปรากฏแววอาฆาตชัดเจน นิ้วมือข้างขวาของเขาสั่นกระตุก เหมือนแฉีกเกอร์จะรับรู้ได้ถึงอารมณ์แค้นที่กำลังเดือดพล่านของเจ้านายของมัน

“ถึงคุณจะบอกว่าข้อมูลของรัฐบาลเงาที่คุณมีอยู่เป็นข้อมูลเก่า แต่มันก็เป็นข้อมูลในเบื้องลึกของรัฐบาลเงาที่พวกเราไม่รู้ ผมอยากรู้ว่าพวกมันคิดจะทำอะไรกันแน่หากได้ตัวพันธุรัตน์กลับไปและเข้าควบคุมสมองของเขาได้สำเร็จ”

หมายเลขหนึ่งถามขึ้น

“จากข้อมูลเก่าที่ผมรู้มาเมื่อหลายปีก่อน พวกมันคิดจะใช้ความสามารถทางคอมพิวเตอร์ของพันธุรัตน์เข้าแทรกแซงระบบรักษาความปลอดภัยของเน็ตเวิร์กต่างๆ เพื่อสร้างความวุ่นวาย แผนการหลักๆ ที่วางไว้คือการโจมตีเน็ตเวิร์กรักษาความปลอดภัยของธนาคารใหญ่หลายแห่งในประเทศเพื่อเข้าถึงฐานข้อมูลลูกค้าและโจมตีข้อมูลการเงิน... คิดดูแล้วกันว่าเมื่อมีคนไปกดเงินที่เครื่อง ATM แล้วพบว่าเงินในบัญชีหายไปทั้งหมดอย่างไม่ทราบสาเหตุ แล้วเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นกับคนหลายพันคนหรืออาจจะหลายหมื่นอะไรจะเกิดขึ้น? มันคงเป็นจุดเริ่มต้นของเหตุวิฤติรุนแรงแน่ๆ

“ด้วยความสามารถของพันธมิตรผนวกกับเทคโนโลยีของรัฐบาลเงา ธนาคารไม่มีทางรู้แน่ชัดว่าใครเป็นคนโจมตีฐานข้อมูลทางการเงินของลูกค้า และไม่มีทางแก้ไขได้ในระยะเวลาอันสั้น หลังจากนั้นความตื่นตระหนกจะขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ คนจะแหกกันมาถอนเงินสดออกจากธนาคาร ความเชื่อมั่นในระบบการเงินของธนาคารจะพังไม่เป็นท่า กระทั่งไปถึงหุ้นของธนาคารในตลาดหุ้นซึ่งจะดิ่งฮวบลงเหว และลามไปยังความมั่นคงทางการเงินของประเทศ เพราะธนาคารใหญ่ๆ จะขยายฐานกิจการของตนเองออกไปโดยการถือหุ้นในบริษัทต่างๆ ไหนจะยังมีพันธบัตรต่างๆ ที่ธนาคารออกไปอีก หากแก้ปัญหาไม่ได้โดยเร็วย่อมลุกลามไปถึงความมั่นคงของรัฐบาลที่บริหารประเทศอยู่ทุกอย่างจะล้มเรียงกันไปเหมือนโดมิโน เพราะรัฐบาลเงาไม่โจมตีธนาคารแค่แห่งเดียวแน่ๆ”

เมื่อหมายเลขศูนย์พูดถึงตรงนี้ ทุกคนล้วนวิตกกังวลอย่างชัดเจน

“เรื่องที่คุณพูดมามีโอกาสเป็นไปได้สูงมาก และผมคิดว่ามันคงไม่หยุดอยู่แค่นั้นแน่ ถ้าพวกรัฐบาลเงาคิดจะทำถึงขนาดนั้น เป็นไปได้มากกว่ามันต้องการให้เกิดการล่มสลายของรัฐ”

หมายเลขหนึ่งเอ่ยขึ้น แววตาเคร่งเครียด

“ใช่ นั่นคือจุดสูงสุดของเหตุวิฤติที่พวกมันอยากให้เกิดขึ้น และหลังจากนั้นพวกมันที่แฝงอยู่ในระบบการเมืองจะเริ่มออกมาเคลื่อนไหวในรูปแบบของพรรคการเมือง มันจะออกมากอบกู้สถานการณ์วิฤติ เล่นไปตามบทที่มันเขียนไว้ เมื่อพวกมันทำได้ คะแนนเสียงและความเชื่อมั่นของประชาชนก็จะเทไปที่พวกมัน และในที่สุดเงามืดก็จะกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่าง”

หมายเลขศูนย์บอก

“แต่ผมกลัวว่าพวกมันอาจจะไม่ทำแค่นั้น ถึงการโจมตีระบบการเงินที่เป็นสิ่งสำคัญของประเทศจะน่ากลัวก็จริง แต่ก็ยังไม่ทำให้เกิดการนองเลือดและสันประสาทประชาชนเพียงพอ หมายเลขศูนย์บอกว่าข้อมูลที่เขารู้มาเป็นข้อมูลเก่า หากตอนนี้มันคิดจะทำเรื่องที่ชั่วร้ายมากกว่านี้ล่ะ?”

หมายเลขสามเอ่ยขึ้น ทุกคนในห้องประชุมรู้สึกเหมือนความหวาดวิตกที่มองไม่เห็นกำลังกดทับพวกเขาทุกคนจนอึดอัด

“เพราะฉะนั้นเราไม่ควรเสียเวลามากไปกว่านี้ ทุกคนมีหน้าที่ต้องทำเพื่อเตรียมรับมือกับสถานการณ์ร้ายที่ยังไม่รู้ว่าจะมาในรูปแบบไหน”

หมายเลขหนึ่งลุกขึ้น ก่อนที่จะหันไปถามหมายเลขศูนย์

“คุณต้องการกำลังคนหรือการสนับสนุนแบบไหนจากพวกเรา กับออกมาได้เลย เพราะคุณคือคนที่จะหยุดเรื่องราวทุกอย่างไม่ให้เกิดขึ้นได้ หากทุกอย่างดำเนินไปตามที่คิด”

หมายเลขศูนย์ยิ้มน้อยๆ

“สิ่งที่ผมต้องการจริงๆ ก็มีแต่ความเชื่อใจของพวกคุณเท่านั้นละ ส่วนกำลังคน...ผมมีแล้ว”

หมายเลขศูนย์พูดจบก็ยกมือขวาขึ้น นิ้วมือทั้งห้าของเขากรีดกระตุกไปมาเหมือนมันกำลังจะบอกว่าพร้อมรับมือกับเหตุการณ์อันตรายนทุรูปแบบ

